

לנדא דויד-זלמן

בן יחיד להוריו פינתס-לייב ורחל. נולד
ביום ט"ו בטבת תרצ"א (4.1.1931)
בירושלים. למד בבית-הספר התיכוני-הדתי
„מעלה“ בירושלים והצטיין בכשרונותיו.
בעתות הפנאי הרבה לקרוא והתעניין
בתחומים שונים של המדע והתרבות.
בהיותו בן 15 בערך הצטרף ל„התנועה
המאוחדת“ ואף-על-פי שלא היה אדוק
בדעותיו הוסיף ללמוד בבית-הספר הדתי
ולהקפיד על שמירת קדושת השבת ומסורת

האבות, כדי לשמור על ההבטחה שנתן לסבו ולסבתו אשר נפלו קרבן
לרדיפת הנאצים בפולין. נודע לתהילה בעדינות נפשו וביחסו הלבבי אל
הזולת. במחלקה השביעית של הגימנסיה החל לפעול ב„הגנה“ והתבלט
במסירותו, אומץ-לבו ואחריותו.

למן פרוץ מלחמת-השחרור, עוד לפני תום לימודיו, הוטלו עליו
תפקידים אחראיים ומסוכנים וב-8.4.1948, עם גמר בית-הספר, הצטרף
לפלמ"ח, לגדוד „הראל“, והשתתף בקרבות להגנת ירושלים ופריצת הדרך
אליה — בשער-הגיא, עין-כרם, שייך-ג'ראח, רמת-רחל ועוד. ב-25.5.1948,
בקרב על רמת-רחל, נפצע בגבו וברגליו ועוד לפני שהחלים כליל מפצעיו
חזר לתפקידיו הקרביים באמרו: „יש מה לעשות, אי אפשר לשבת בבית,
המולדת מחכה לי“. כאשר חזר לצבא אחרי היפצעו ביקש מידיד הוריו
לאמור: „תמסור לאבא ולאמא — שיתנהגו בסדר אם לא אשוב, ובזאת
יכבדו את מותי“. נפל ביום י"א בתמוז תש"ח (18.7.1948), שעות מספר
לפני היכנס ההפוגה השניה לתקפה, בהסתערות על משלטי בית-נובה
החולשים על דרך רמאללה-לטרון. היה קבור בשייך-באדר א'. ביום
י"ז באלול תש"י (30.8.1950) הועבר למנוחת-עולמים להר-הרצל בירושלים.